

Szeged múltja, jelene, jövője

Népszerű kiállítás. Mindössze 200 négyzetméteren, a Móra Ferenc Múzeum vár-épületében sikerült egy olyan történelmi tablót rendezni, ami 800 év legfontosabb eseményeiről ad hiteles, érdekes képet.

A látogató megtalálhatja annak az oklevélnek a másolatát, ami bizonyítja, hogy Szegedet már a 12. században országszerte városként ismerték. Azonban köz tudott, hogy a középkorból kevés frásos, tárgyi emlék maradt az utókorra. Mutatóban annyi azért maradt, hogy talán valamit megsejthetünk, milyen élet is lehetett vidékünkön. Am gazdag és izgalmas a 18. századi szegedi részlet. Megdöbbentőek a dokumentumok, a számok, amelyek bizonyítják, milyen nagy erővel zúdult a Tisza 1879-ben a városra. Tervezők, építésszek, korabeli dokumentumok alapján készítették egy olyan makettet, amelyen a kifaragott épületek úgy helyez-

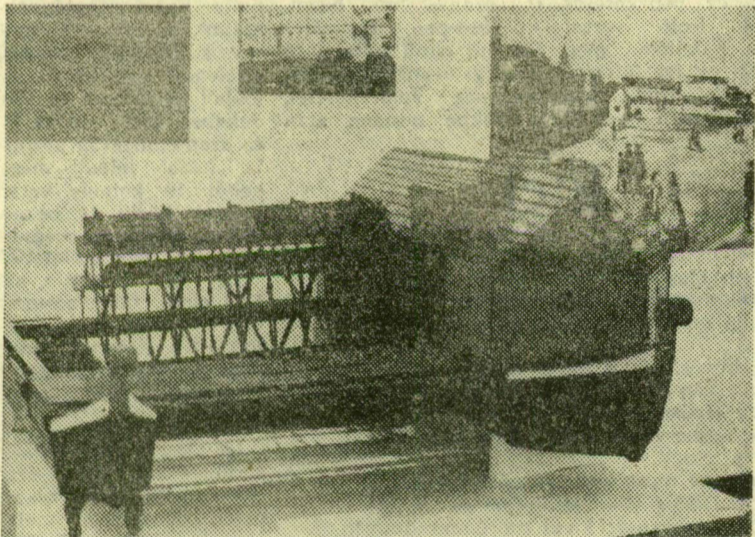
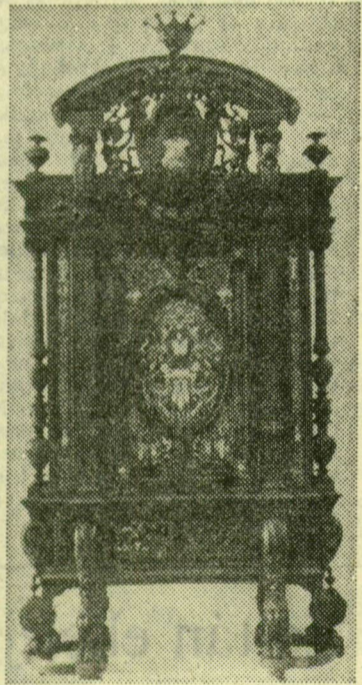
kednek el, mint ahogy eredetileg álltak, a természeti katasztrófa előtt.

És ugorjunk jó néhány évtizedet előre, hiszen nagyon fontos része a kiállításnak a felszabadulást követő időszak erőfeszítéseit, építómunkáját bemutató tárlat. Szép, színes képeken nyomon követhetjük a tömeges lakásépítés első pillanatait, láthatjuk, hogy az új városrészek szinte már egybefűződnek és körgyűrűként övezik a városmagot. A jelen érdekes percei mellett nem hiányoznak a 2000-re mutató távlati tervek sem.

Rendhagyó és újszerű ez a kiállítás. A Móra Ferenc Múzeum a Szeged megyei városi tanáccsal közösen rendezte. Érdekes egy-két órára betérni a vármúzeumba.

Fotóriporterünk néhány régebbi érdekességet kapott lencsére.

H. M.

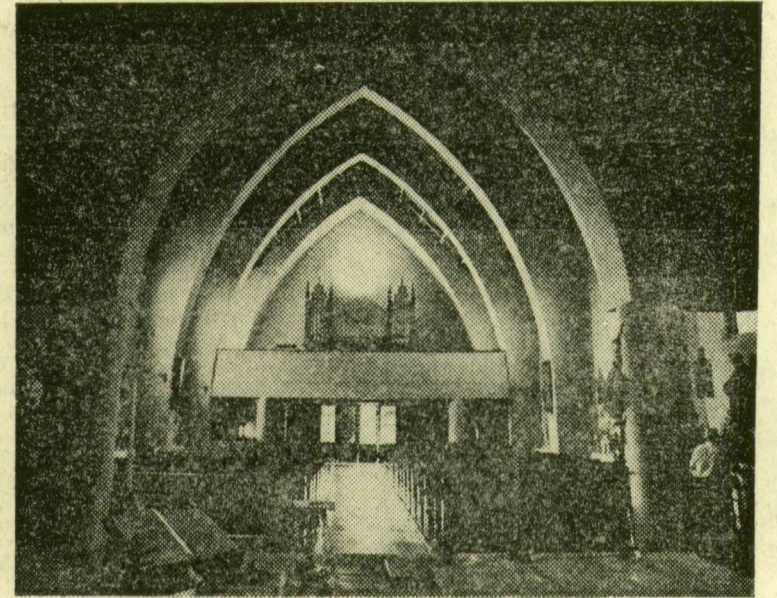
Képeinken: régi vaskapu, mely aranyérmét nyert Párizsban. — Szent László szobra, 1751-ből — Szent Flórián szobra a Palánk serfőző épületéről — Kályhaellenző, melyet Tisza Lajosnak ajándékoztak — Egy vizimalom makettje.

NAGY LÁSZLÓ FELVÉTELEI

Takács Tibor

Napraforgó

A napra forgó napraforgó gyermekkorom tányérricája, kiinteget elém a bolyhó e neve-nincs hegyi utcára, madaraknak terített asztal, és nekem legszebb, ősi jelkép, a napkorong pogány malasztal köszönti itt a naplementét. Itt állok a kerítés mellett, egy percre enyém a vezérség, (minek tudnák, hogy a volt gyermek lenyakazta mindnek fejekét!) Most boldog vagyok s meghatódott: meghajolnak a napraforgók!

Szegedi műemlékek Tápé temploma

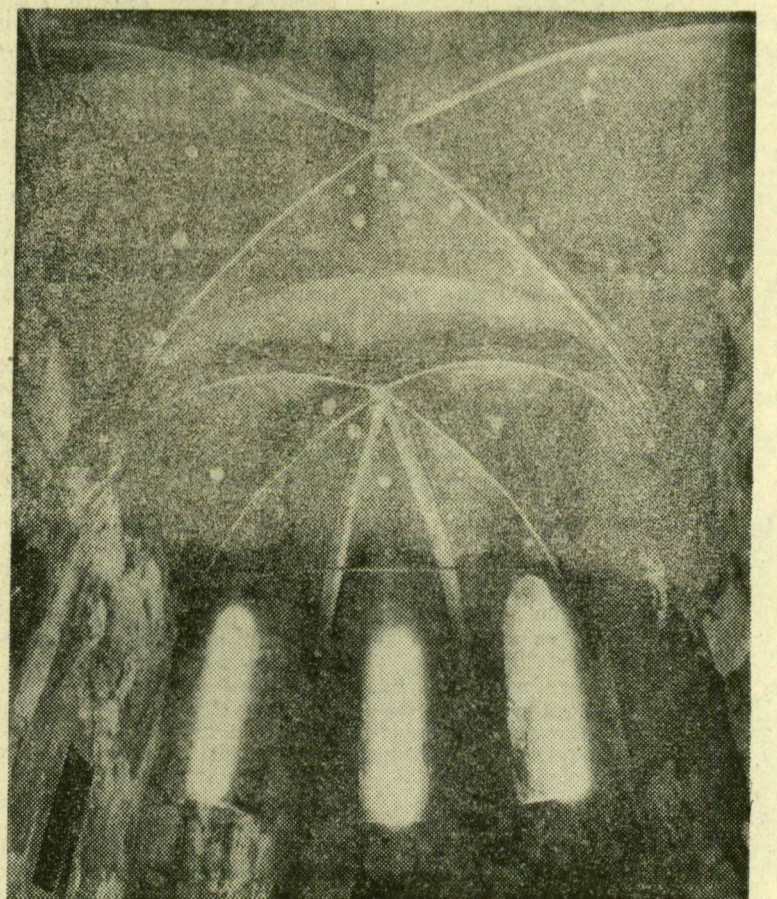
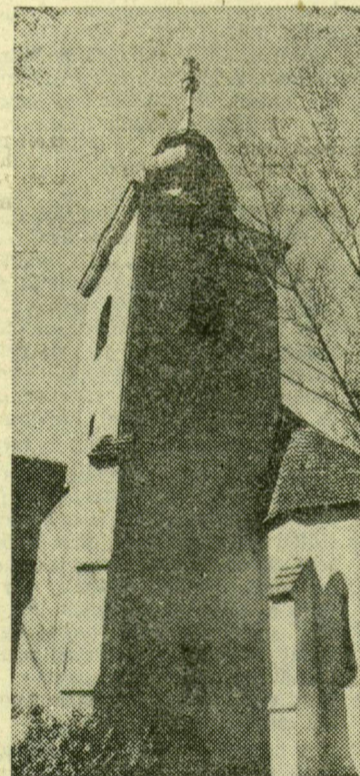
Kő- és bronzkori leletei bizonyítják, hogy Tápé egyike az Alföld legrégebb településeinek. Az Árpád-kor legelején Szegeddel együtt királyi birtok, lakói halászos, madarászok, gyékényszövések voltak.

Először 1059-ben emeltek templomot, Szent Mihály tiszteletére, melyet a tatárok 1241-ben feldúltak, de a XIII. század második felében a tápaiak újjáépítették. E templom szentélye maradt ránk, a mai templom kereszthajójában. Legértékesebb részei a gótikus boltozatok, az ablakok, a tabernákulum és a Jézust és apostolait ábrázoló XIV. századi freskótöredékek.

A templom a török időkét szer-

rencsénen átvészelte, majd 1770 táján barokk hajót és tornyot építettek hozzá. Az idők folyamán szűknek bizonyult, ezért 1940 körül modern főhajót kapott, melyet a régi templomra merőlegesen helyeztek el. A középkori rész szentélyét keresztelőkápolnává alakították, benne egy lombardiai keresztelőkút homokkőből készült művészi másolata áll. Az új templom építése közben kerültek elő a freskók, melyeket valószínűleg a múlt században meszelték le. Azóta állapotuk sokat romlott, megmentésük komoly munkát és anyagi befektetést igényelne.

Kép és szöveg:
TAKÁCS GÁBOR

Szerelem

A csendes, szelíd alkony mindig megkapó, hajlamosít a romantikára, de leginkább májusban, mikor elül a simogató szellő, a lombok között már bújkál a sötét, egyre bátrabban kimerészkezik és lassan elborítja a parkot. Még felelsenek a madarak, de hamarosan elfészkelnek, beleolvadnak a homályba, elnémulnak. A mélykék égen lassan úszik néhány aranylón vörös felhő.

A lány feküdt a padon, egyik lábát kissé felhúzta, feje a fiú ölében. Hol egyik, hol mindkét karját felnyújtotta, lehúzta a fiú fejét és hosszasan csókolták egymást. A fiú időnként hátradőlt a padon, fejét felvetette és bámulta a lombokat, vagy a hosszas előrehajlás okozta görcsöt oldotta így, mely hátát és nyakát kínoztá. Simogatta a lány haját, arcát, a sötétség mélyjűléseivel egyre bátrabban a melletit is.

— Most már csak velem jársz, ugye? — a lány megcsókolta a fiú fülét.

— Már mondtam, hogy te vagy jó nálam.

— De én azt akarom, hogy sose járjál mással.

— Nem járok.

— De igazán azt akarom, A Loncít se vidd többet a diszkóba. Ha műszakban vagyok, akkor se.

A fiú jobb kezével simogatót, a ballal maga mellett keresgélte, megfogta a zsebrádiót, egy pillanatra a füléhez tartotta, aztán letette.

— Ha nem akarsz, nem viszem el.

— Szeretsz tulajdonképpen? Eszedbe se jutott, hogy nekem rossz, ha elviszed a Loncít?

— Hát persze, hogy szeretlek.

— Nagyon?

— Persze, hogy nagyon.

Hosszú csókok következtek. A fiú eközben is füléhez kapta egy pillanatra rádióját.

— Egyszer azt mondtad, hogy engem örökké tudnál szeretni — mondta álmodozva a lány. — Igaz ez?

— Igaz hát, Te igazán klassz vagy.

— Azt is mondtad, hogy akár feleségül is vennél.

— Igaz, mondtam.

— Mondod még?

— Mondom, Tudod, várom a behívót, Ha leszerelnek, elveszlek.

— Ugye — lehelte a lány —, semmi sem fontosabb nálam...

— Semmi — így a fiú, füléhez kapta a készüléket, felgyenesedett, lefejtette nyakáról a becéző karokat, és kisé arrébb húzódot. — Most hallgass! Kezdődik a meccs!

BÁNKI MIHÁLY